הגדה

לבית הגבה

אב
תש"ז
תשמ"א

בכל דור ודור

חייב אדם ברגבה

לראות את עצמו כאילו

הוא עלה על הקרקע

ביום י"ח באב תש"ו

הגיע ליל הי''ד באב, תשמ''א, 14 לאוגוסט 1981.

הלילה הזה כל בית רגבה אומר הלל.

ירעד אילן ברוח בצידי השביל,
צמרות האורנים ינועו חרש חרש,
גדול ואדמוני עולה ירח ומתגלה
בקצה נופו של מטע אבוקדו, ושדה שלחין מניב.

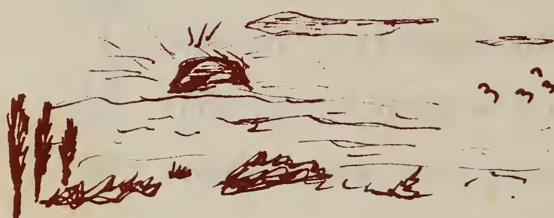
דממה בלב כולם, זכרון דברים ומעשים
יושבים יחדיו בצוותא חגיגית ומבורכת.

הגיע יום חג, אורו יאיר עלינו
ורגבה תעלה אלינו בחרוזי שירה.

כי הנה הקיץ עובר ועימו ל"ה שנים לביתנו
בפאתי השדות בוהקות קרי שמש אחרונות,
ואופק מימי התיכון הכחולים מציצים ממערב,
נופו הקסום של ביתנו בדמדומי השקיעה.

עת הסיפור והשירה הגיעה,
עת השמחה ליום השנה.

נזכור את קולות
החרמשים בשדותינו,
שלוות שדה חיטים מבשילות,
ימים ראשונים של צלילי פעמון הזמיר המעיר עם שחר,
וגפנים בדרומנו סמדר נתנו ריחם.
עת הבציר נזכור והרינה בלבב.

לכה דודי ולכו ידידי, נצאה השדה.

נזכור את אותם מטעים שאינם -

האגס, התפוח והשסק.

בננה שהצהיבה ואשכולות הפרי שהניבו,

דקירות הקוצים ביד הקוטפת לימון וריחם העז.

נטייל בצידי הדרכים ובשבילי הבית,

נראה בעצי הנוי ובפרחי הבתים,

ונזכר בניחוח הבושם של שיחי השושנים

ומשתלת הורדים.

בלילה הזה -

אני לזכרונות והזכרונות לי,

הנוגנים אל מיתרי הלב.

הריני מוכן ומזומן לקיים את המצווה
בערב הזה - לספר קורותיה, בניתה, צמיחתה
וביסוסה של רגבה.
יחד עם כל החברים, הילדים והורי החברים,
נספר, נשיר ונשמח
על יפיו של ביתנו, על ענפיו, נופו
בניו ובנותיו, נכדיו ורוב חבריו.

כי עלה וצמח ביתנו, משכונת אהלים קטנטנה,
לכפר שוקק חיים ושמחה.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות ?

שבכל הלילות אנו צופים בטלויזיה.
הלילה הזה כולנו מסובין.

שבכל הלילות אנו שחים על חדשות היום.
הלילה הזה - על רגבה מדברים.

שבכל הלילות אמא שלנו אוכל מכינה.
הלילה הזה דואגת רק שושנה.

שבכל הלילות החברים על רגבה מתווכחים.
הלילה הזה אותה רק משבחים.

וירדו בחורי ישראל מצרימה, בדרך למלחמה הקשה באויב העם היהודי. וההולכים בסך המה מטובי בחורי ישראל ובנותיה. והמלחמה קשה וארוכה. ויחנו באלכסנדריה אשר במצרים. ויסעו משם ויחנו בטוברוק אשר במדבר הגדול. ויסעו שוב לאלכסנדריה ושוב שבו לטוברוק. ובימים ההם שונו פני המלחמה לרעת צוררי ישראל. ויהי בשבתם בטוברוק בשנית, וגעגועיהם הולכים ורבים לשוב אל אדמת מולדתם ולהיבנות בה.

<u>שירה:</u> " צאנה צאנה הבנות"

אכילת אוכל צבאי.

מעשה בר' קורט ובר' פריצל ובר' ראובן ובר' צבי ובר' משה (הלא הם חבורת ה"יקס") שהיו מסובין באותם ימים בטוברוק והיו מספרים בימים אשר יבואו, והמה ישובו ארצה ישראל. והמחשבות אשר בלבם על אשר נכון להם שם, עוררום להקים אגודה קטנה אשר תמצא לה פיסת קרקע, ועליה יבנו ביתם. אך ביתם זה לא יהיה כבתים אשר הכירו בימים טרם רדתם מצרימה.

לא בקבוץ ולא בעיר, לא במושב ולא במושבה חשקה נפשם, אלא מושב שיתופי יקרא ביתם. יחד יבנו ויעבדו בשדה ובחרושת. הקופה תהיה אחת וממנה ינתן למחיה לכל איש. ובבוא העת וכל רווק יביא לו את בת-זוגו והמה ילדו ילדים וניתן להם לפי מספר הגולגלות. ובת הזוג תהיה המושלת על משק ביתה.

ויהי כאשר שבו מן המלחמה למצוא להם נחלה, פגשו בחבורת קרית ביאליק (ובראשה רבי שלוס ורבי חנן). וישימו פניהם לנחלת שבט אשר שם יבנו ביתם, ושם יתנו לו - הלא היא רגבה עד היום הזה.

ויהי בימים ההם, ביום ה' י"ח באייר תש"ו, עם שחר, ויאספו במושבה נהריה המון עם רב. ויבואו נוסף על גיבורי החיל של גרעין "רגבה" עוזרים נאמנים מנהריה, משבי-ציון, מכפר ביאליק, מבצרה, מיקנעם, ומשלושת הקיבוצים דאז: אילון, מצובה וחניתא. ויצאו בשיירת משאיות עמוסות ציוד ואנשים אל מקום שומם בין הכפרים מזרעה וסמריה להקים בו ישוב חדש.

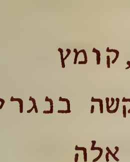
ויטו כולם כתף ויעבדו בזריזות ובמרץ ויבנו עד עמוד השמש בשיא הרקיע את ה"נוקטה", היא מחסן הנשק, ויקימו את צריף חדר האוכל ואת המקלחת, ויטו אוהלים מוקפים בחומת בלוקים. וישלימו את המלאכה בהקמת חבית גדולה בתור מגדל מים, וידאגו לחפירת "סליק" עבור ה"סטנים".

ויתכנסו כולם בגמר העבודה לברך, להלל ולשבח את גודל המאורע בהקמת ישוב יהודי ששי בגליל המערבי, מחסום כלפי דרום. וישאו נאומים כל נאמני רגבה במוסדות ההתישבות ויפצח הרצפלד בשירה אדירה וישמחו עד מאד.

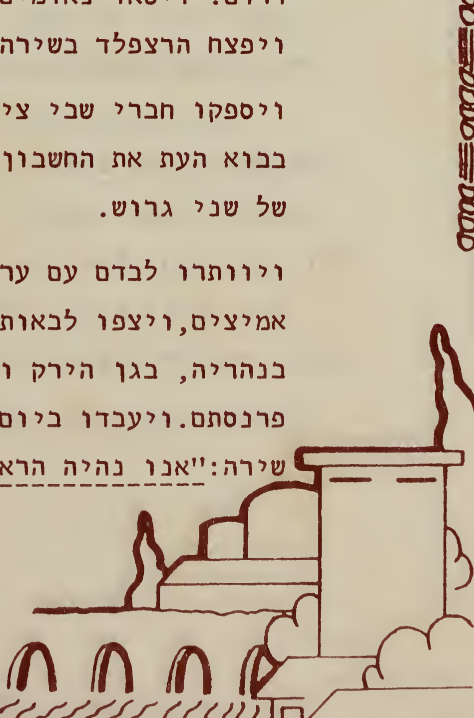
ויספקו חברי שבי ציון את האוכל לכל המסובין. ויגישו בבוא העת את החשבון ולא ישכחו להזכיר בו את המלח בסכום של שני גרוש.

ויוותרו לבדם עם ערב החברים והחברות של רגבה, קומץ אמיצים, ויצפו לבאות. ויחלו למחרת בכל עבודה קשה בנגריה בנהריה, בגן הירק ובעבודות החוץ, והיתה על כל אלה פרנסתם. ויעבדו ביום וישמרו בלילה כיאה לחלוצים בני חיל.

שירה: "אנו נהיה הראשונים".

כוס ראשונים

ויבקשו אנשי סמריה להרוג את המתישבים ברגבה ולגרשם מעל אדמתם. ויזמינו לכפרם מתנדבים, אנשי קאוקג'י, ויצלפו לעבר העובדים בגן הירק ביום ועל המחנה בלילה. ויראו כי בונים את 7 הבתים הראשונים ואת המגדל, ויביטו לעברם בחרי אף ובחימה שפוכה. ויעמדו אנשינו בגבורה בכל התלאות של ראשית מלחמת השחרור: במצור על הגליל המערבי, במחסור בנשק ובדלק ובתלות להגיע לחיפה רק בדרך הים. ולא ימצאו דרך לשווק את תוצרתם, ותכבד השמירה עד למאד. ויהיו אנשי מזרעה שכנים טובים ושלווים מפאת תבונתם של כאמל חמאדי המוכתאר, והבריגדיר מק-ניל. ולא ירימו יד על רגבה.

והיה ערב קום המדינה, ביום ד' באייר תש"ח, ותיכנע העיר עכו בפני הסתערות חיילי חטיבת "כרמלי" ותיפול רוח התושבים הערביים באזור. ויצטרפו גבורי החיל של רגבה לחיילי כרמלי ויתקפו את הכפר סמריה עם שחר מצפון-מזרח דרך אמת המים. וישמעו תושבי סמריה כי נפלה העיר עכו ומדרום ומתקרבת אליהם שיירה עם לוחמים יהודים - ויפול עליהם מורא גדול ויעזבו את כפרם בבהלה ויברחו בהמוניהם מזרחה.

והיה למחרת היום ויפשטו הרגבאים על הכפר הנטוש, ויעמיסו על כתפיהם מכל הבא ליד והיתה השמחה גדולה. ויאספו עדרי בקר, סוסים, חזירים ועופות וישמנו מן השלל.
ויתלוו החברים אל כוחות חטיבת כרמלי בכיבושיהם בגליל המערבי. וילחמו בבאסא, באכזיב ועל גבעת העץ בואך תרשיחא . ויוסר המצור וירווח לישוב ויונח לו מכל אויביו. וישקוט הגליל המערבי מן המלחמה.

<u>שירה:</u> "האמיני יום יבוא"
" ב ת - ש ב ע "

הא לחמא עניא

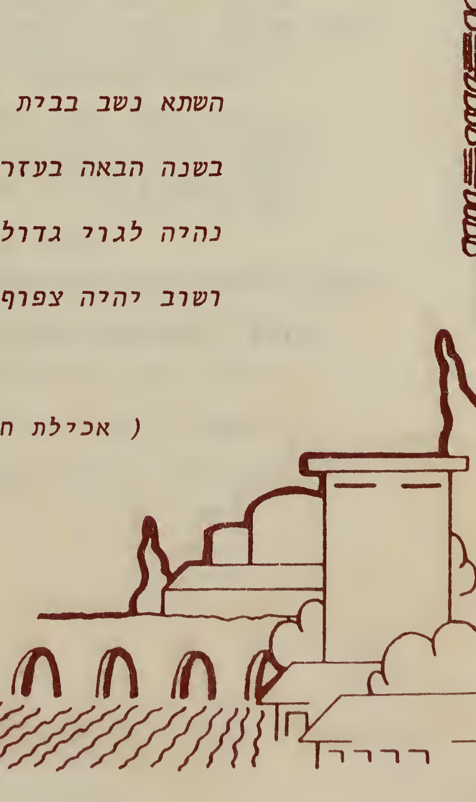
לחם זה, מזליג את יעקב
שאכל הדור שהכיר את דב יוסף,
מחלק תלושי מזון וביגוד.

אז, הא לחמא עניא,
השתא, הב לחמניה טריה !

אז, ישובים צפופים בצריף קטן,
השתא, בבית עם מפואר.

השתא נשב בבית עם ברווחה,
בשנה הבאה בעזרת האל והחברים
נהיה לגוי גדול ועצום
ושוב יהיה צפוף.

(אכילת חצי ביצה)

וישלח המנהל הירש אשר על הסוכנות, הודעת טלפון לחבר שלום, כי ישנן 3 בנות שזה עתה עלו לארץ-ישראל.

וימהר זה, וירד העיר חיפה וירא את הבנות כי טובות הן, כי חזקות ולא רפות - מבלגיה זה עתה הגיעו, ויביאן עמו אל מקום מושבו, ויצטער כי מעטות הן.

אך לא עברו ימים ויבואו בעקבותיהן בנות נוספות,בדרכים שונות שמעו על המקום הקטן ואהליו המעטים,ותבואנה ויניחום הרווקים במחנה האהלים הקטן באהל המרכזי לבנים, ומסביב להן אהלי הבחורים.

ותרבה השמחה במחנה ויתחילו החיזורים, האהבות, והקנאה אף היא לא חסרה, ויחלו בבנית קיני המשפחה.

שירה: "איפה הן הבחורות עם הקוקו והסרפן" (דולי).

ויוגד בימים ההם בקיבוצי ה"מאוחד והאיחוד" כי ברחו המשפחות מקיבוציו, כי התלקחה השלהבת, הפכה לאש הפילוג . וילכו המשפחות ויחפשו להם בית.

וירבו אז מאד, כי שמעו קיבוצניקים אחרים על אחיהם המפולגים, וידלק בהם ניצוץ העזיבה, כי חפצה נפשם בטוב שבשיתוף הקיבוצי, ובטוב שבבית החם והקטן. וימצאו את ביתם ויבנו אותו ברגבה.

ושמעה של רגבה לא היה אז למרחוק, אך גונב לאזניהם כי קטן המקום ודל בחברים, רק 139 נפש. ויבואו הקיבוצניקים בהמוניהם ויכפילו מספר המשפחות ויהיו לחברי מושב שיתופי.

שירה: <u>"בבית חלומותי"</u>

כוס "ההשלמה הקיבוצית"

בצאת ישראל מהצנע,
מהקיצוב של דב יוסף.
נשמר לרווחה החברות,
ואיתך בני המשפחה.

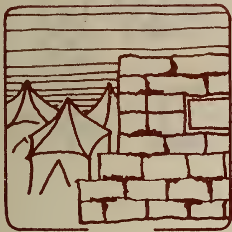

במרק יש לא רק עצמות יבשות,
לפעמים רואים גם תפוחי אדמה.
הבשר הוא סוף סוף אמיתי
ואיננו סינטטי.

מה לך העם, כי תתלונן ?
הגזבר - מדוע תתיאש ?
אם חסר גם כסף מזומן
פתקאות יש ריש.

מלפני אדיב חולי-ארץ,
מלפני סדרן העבודה,
נרתם כולנו במרץ
ונצא ביחד אל הרווחה.

ויעבידו יואל וקורט את בני
רגבה בבניה בבלוקים ובמלט. והעבודה
רבה והבחורים נלהבים, כי את ביתם הם
בונים. ויביאו את המלט מחיפה והחצץ
ממחצבות הגליל. ותזמר מכונת-הבטון
שיר לבונים. ויובילו את הבטון המוכן בדליים ובאלונקות,
לבנות את בתי החברים - בית למשפחה. וביום הגדול, הוא
היום בו יוצקים את הרצפה, ויבואו נוספים לעזרת היוצקים,
ויספקו בני המשפחה אשר ביתם הולך ונשלם, את המשקה -
היא בירה - לשמחת לב הבונים.

ובעת ההיא, ותגבר האמונה במושב השיתופי, ויבוזו לקטני
האמונה שאמרו להשאיר רווח בין הבתים "פן" לא תעמוד
רוחם של המתיישבים באמונתם להקים מושב שיתופי. ויקימו
הבונים בתים גם ברווחים אלה. ויבנו בתי - קבע גם
לפרות , ויוסיפו לנגריה שן אחר שן, למען תגביר חילה.

ויחלו לשמחת כולם בהקמת הבית הגדול - בית ההתכנסות
לשעת - שמחה וחשבון הנפש, לצפיה בסרט ולשמחת פורים -
הלא הוא בית העם. וידאגו לאסם גדול, הרי זו ממלכתו
של זיגי.

שירה: "הבו לבנים "

אכילת חרוסת.

ויקם מרכז משק חדש - הלא הוא גבריאל המכונה ''אדיב שישאקלי'' ויאמר אל חבריו בני עמו: נעבד נא שכם אחד בפרך, בכל עבודה בשדה, בחרושת ובמשק החי. נפרוץ קדימה ונרחיב גבולות הרפת והלול. גם העובדים בחרושת העץ יגבירו חילם ויכינו מושבים לאולמות הקולנוע הצצים ברחבי הארץ. וינהג גבריאל את המשק ביד רמה למען קבץ את הבאים בשערי רגבה ולמען הרחבת המשק.לעוזרים וליועצים לא נדרש כי ידע את דרכו.

והעם ראה את האותות ועשה עבודתו באמונה ובזמן הקצוב לו. ויקומו הנרגנים אשר קשתה עליהם יד מרכז המשק. אך המחנה כולו שמח, כי ראה את עצי התפוח בפריחתם ואת אשכולות הבננות הכבדים, וידע כי תכנית פרושה לפניו.

ורבה הדרך וקשה עד להגשמתה ואל לו לשגות בחלומות על סירי בשר לעת הזאת. ועוד יבואו ימים ורגבה תהיה ארץ יפהפיה.

שירה: ''שורו הביטו וראו''

ויוציאנו ה' אלוהינו מכל המצוקות.
ביד חזקה: הפועלים השכירים
ובזרוע נטויה: הפיצויים מגרמניה
ובמורא גדול: הרנטות

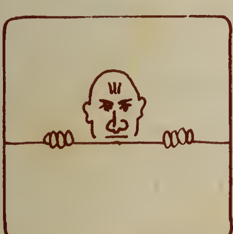
והגדת לבנך ביום ההוא לאמור:
כנגד 4 בנים
דיברו החברים:
אחד חכם, אחד רשע, אחד תם ואחד שאינו יודע לשאול.

חכם, מה הוא אומר ?
מה בעצם החוקים והמשפטים שעל פיהם
חיים במשק השיתופי ?

אז אתה אמור לו, בלשון חלקה ובקול בוטח:
הנה על פי תורה שבעל פה כל חבר נוהג.
כי החוקים והמשפטים הרי הם כתובים בספר התקנון,
אשר לראשוני רגבה.
וכל הדור הזה יודע את יוסף, הרי הוא פריצל,
וסומך עליו, כי נהירים לו נסתרי התקנון.

והרשע , מה הוא אומר ?
מה העבודה המרובה הזאת לכם וגם תורנויות השמירה?
לכם, ולא לו, כך הוציא עצמו מן הכלל וכפר בעיקר!
ואתה על מקומו העמידהו מיד וטענת כנגדו:

בעבור אלה, עבודה ושמירה,
צמח לנו משק לתפארת!
לנו ולא לך,
כי לו נהגנו כמוך -
היינו עדיין שוכני אוהלים,
ולא היה חבר-חבר יושב בחווילתו ותחת עץ פקאנו.

תם , מה הוא אומר ?
מה פשר כל אלה?

והגדת לו: בחוזק יד,חצץ ומלט עשו אבותיך בלוקים
לבנות מהם בתים.
זכור, בתים אלה בנו אבותיך
ולא בני דודיך!
גם עבדו את האדמה ביד חזקה ובטוריה נטויה,
ותגדלנה החברות ירק מכל המינים
בימים ההם - כמו בזמן הזה.

ושאינו יודע לשאל, אתה פתח לו וספר הכל:
הנה לפני ימים רבים בן-כלאיים נולד למושב ולקבוץ
ויקראו שמו בישראל: מושב - שיתופי.

ויגדל הילד ויתחזק,
וימהרו האנשים להיות בו חברים
כי כה אמרו להם:
תגורו כמו בסביון,
תחנכו את ילדיכם כמו בקיבוץ,
תבלו חופשה על 4 גלגלים,
תשחקו טניס כמו בקאונטרי-קלאב;
תסעו לחו"ל כמו כל עם ישראל
וגם תעבדו,לא קשה מדי,
בחברה טובה.

כך תספר לו והכל תהלל,עד
לא יאומן -
והילד ודאי יהיה פעם
חבר נאמן.

כוס הבנים

ש אי סביב עינים וראי, ורחב לבבך לראות בטובת
הארץ ובאושר השגיך - ר ג ב ה !
במזרח מוריק " הזהב הירוק", הוא האבוקדו, לעד.
הפרדס נותן ריחו ופריו המבוקש בארץ ובעולם,
אגוזי פקאן יקשטו שולחן ועוגות.
השלחין מפרנס את הרפת ואת התעשיה בירק,בעגבניות,
בתירס ובכותנה.
בחצר המשק גועים כמעט אלף ראשי בקר,
והחלב זורם כמים.
עופות הפיטום לא יראו את עין השמש עד ליציאתם
לעולם שכולו טוב - בגריל, בסיר ובמחבט.
עופות הרביה יחיו להם בנחת בתנאי בידוד של
בית חולים, ומליוני ביציהם יגיעו לכל כנפות הארץ.
התעשיה מתחרה בחקלאות על הבכורה במשק;
"מטבחי - רגבה" העלו את ישובינו
על המפה,
כי מי שמע את שמענו - בטרם
פתחנו בייצור ארונות מטבח ?
מפעל "קלי" מייצר תבניות כבדות -
השתא עדיין בקנה מידה צנוע,
בשנה הבאה - בכמויות.
וליד כל אלה שרותי משק חשובים:
המוסך,המסגריה,האסם ומחסני החצר.

כל המבקר בישובנו מתפעל מיופיו
המטופח והמפותח. מה אין בו ? -
130 בתי מגורים - כן ירבו -,
בתי ילדים וגני משחק, מרפאה לגוף
ולשיניים. לנוער מועדון, הוא ה"מדרגון".לעזרת החברות
מכבסה, מחסן בגדים, מתפרה וחנות טכסטיל. הצרכניה
אמנם צפופה אך משוכללת, וגאוותנו על קיומה רק בכוחות
עצמנו. למען השכלתנו הקמנו ספירה וחדר - עיון,ולמען
הגוף והנפש - בריכת שחיה,הטניס וסוסי הרכיבה.

הכל טובל בירק,מטופח ע'י עובדי הנוי
והחברים, וגאוותנו על תפארת בית העם
המחודש.

שירה:"עוד לא אהבתי די"

אכילת עגבניה

זה היום קיוינו לו, עורי עורי התנערי,

לבשי עוזך, לבשי בגדי תפארתך - רגבה !

הרי בעולם אדם לאדם זאב - ואנו בני אדם נשארנו.

רבים מבקשים להצטרף אלינו, כי מבוקשים אנחנו.

ילדינו גדלים באווירה שלווה ובפעילות חברתית.

תרבות אצלנו לא רק קנויה - אלא גם עצמית.

הקולקטיב מעניק לנו בטחון ויציבות.

החברה דורשת מאיתנו מחוייבות, אך נותנת בתמורה

את הרגשת "ה י ח ד " ביצירה ובשותפות הגורל,

בעת שמחה ובעת יגון.

בכוחנו להתמודד עם בעיות חברתיות ואישיות

ולשמור על עקרונות.

יצרנו לעצמנו "שמורת טבע" אנושית וחברתית

בעולם עוין ומנוכר.

ועל כך גאוותנו !

ש י ר ה - (דולי) (עפ"י "על הדבש ועל העוקץ")

א. ל"ה שנים לרגבה
מה רבה פה השמחה,
פה נחוג ונברך לה,
ובלב תקווה

כך גדלה זו הקטנטונת
ירק לה סביב סביב,
מול הים תכול המים,
זר בתים משקיף.

<u>פ ז מ ו ן:</u>
על כל אלה, על כל אלה
שמור נא לי אלי הטוב,
על הדבש ועל העוקץ
על המר והמתוק.

שמור על המעט שיש לי
על כאב, שמחה ושחוק
שמור אלי על זה הבית,
שמור אלי, אלי הטוב.

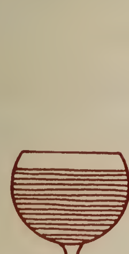
ב. כחומה אמת המים,
מדשאות ואורנים,
ציוצי הצפורים
מעל צמרות עצים.

מצהלות הטף בחורש,
באורווה שישה סוסים,
בבריכה תכולת המים,
חברים רבים.

<u>פ ז מ ו ן</u>: על כל אלה....

ג. מרשרש אילן ברוח
ברקיע שט לו עב,
משאלות לבי רבות הן,
אל תדחק על סף

אנא שמור על זה האושר,
והוסף לו עוד קמעה,
יתמלא הלב כולו
בשיר ורננה.
על כל אלה.....

כוס "הממשיכים"

חסל סידור יובל ה-35 כהלכתו

כמיטב זכרוננו ורגשות לבנו ביום גדול זה

וכאשר זכינו לסדר אותו

כך נזכה לעשותו שוב ושוב,

כי לא נותקה עוד השרשרת,

ובכל דור ודור חייב אדם ברגבה לראות את עצמו כאילו
הוא עלה על הקרקע ביום י"ח באב תש"ו.

א ר ו ח ה

אחד מי יודע

אחד מי יודע ?

אחד אני יודע -

אחד ביתנו

בין בית העמק ושבי ציון

שני מפעלי תעשיה

שלושה ימי שמירה

ארבע אחיות

חמישה במזכירות

שישה ימי עמל

שבעה גני ילדים

שמונה שעות העבודה

תשעה - ? סימן שאלה

עשרה ימי סבתא

אחד עשר שתיית קפה

שנים עשר ימי חופשה

שלושה עשר ימי אורחות

חד - גדיא

האזינו חבריא
מעשה שכבר היה
באחד בחור רגיל
חייו רצה כאן להתחיל.

מכתב כתב אותו האיש
רק ברגבה טוב ירגיש
אל הסמכות המחליטה
הלא היא ועדת- קליטה

זמן חלף, כלום לא בוער,
עבר עבר חודש או יותר
עד שנקבצו כולם
" כ ן " החליטו מן הסתם.

רק מקץ ששה שבועות
את התשובה זכה לראות
מנוסחת בזהירות
"בוא אלינו לאורחות".

שבועיים של אורחות כחוק
כדי לבחון, כדי לבדוק,
וכן ביקורת של רופא
בחור בריא, בחור יפה.

סבב התלאות לא תם -
דעות יש להביע גם.
לשלילה ולחיוב
אך בסיכום - הצלחת שוב.

שנת מועמדות תחל
מי פילל ומי מילל
אתה כרסם, אולי נגר
אתה על תנאי, מצב מוזר.

לאחר חצי שנה
סיכוי לזכות בחנינה
ילד טוב, ממש מרשים
שחק את שאר החודשים.

יום גדול, שעה יפה
הנך סעיף באסיפה
ועם מימוש זכות הדיבור
יוטל לקלפי זה הפור

אתה יושב, לבן כקיר
ומחכה רק למזכיר
והוא מודיע ככרוז
הצטרפת ל"קולחוז".

אילו עבדנו בגן-ירק
ולא נטענו פרדס ואבוקדו, דיינו

אילו נטענו פרדס ואבוקדו
ולא הקמנו שני מפעלים, דיינו

אילו הקמנו שני מפעלים
ולא עבדו חברים גם מחוץ למשק דיינו

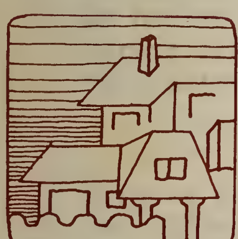
אילו עבדו חברים מחוץ למשק
ולא עבדו בעיקר במילואות, דיינו

אילו עבדו כל החברים במילואות מתוך
ענין
ולא בעיקר בגלל חסכון בתקציב ואוטו
צמוד דיינו

ועכשיו רבותי, באמת ד י י נ ו

כולם: די דיינו.....

אילו בנינו צריף צרכניה
ולא בנין משוכלל דיינו

אילו בנינו בנין משוכלל
ולא הוספנו חדרי קירור כהנה וכהנה דיינו

אילו הוספנו חדרי קירור כהנה וכהנה
ולא מכרנו שם שפע מזון מכל המינים דיינו

אילו מכרנו שם שפע מזון מכל המינים
ולא מכרנו ביחד מעדני בשר מזרע
ומטירת צבי דיינו

אילו מכרנו ביחד מעדני בשר ממזרע
ומטירת צבי
ובקרוב ישים לנו שר הדתות משגיח-
כשרות צמוד דיינו

ועכשיו רבותי, באמת דיינו....

כ ו ל ם : די - דיינו.....

אילו גרו חברינו הראשונים באהל
ולא בנו בתים   דיינו

אילו בנינו בתים
ולא הוספנו חדר ומרפסת   דיינו

אילו הוספנו חדר ומרפסת
ולא עשינו גג המרפסת מאסבסט   דיינו

אילו עשינו גג המרפסת מאסבסט
ולא גג יצוק, מבטון,
לפי החלטת האסיפה   דיינו

אילו יצקנו את הגג מבטון
והחברים לא יבנו קיר,
ומסדרים להם עוד חדר נוסף
דיינו

ועכשיו רבותי, באמת ד י י נ ו

כ ו ל ם : די, די, דיינו....

ב ק ש ת   מ ח י ל ה

העורכים מבקשים את סליחת
כל אלה, אשר שמותיהם ומעשיהם
לא הוזכרו.
הקטעים נבחרו בצורה מקרית,
וכדי להזכיר הכול -
צר המצע מהשתרע.

כתבו: צילה איילי, חנה גורדון,
שמוליק גרסיאני, הנס זימן, אורי אלרני.

איירו: משה ועידו לאופר

ערכו: חנה גורדון, אורי אלרני.

דפוס פוקוס עכו, טרומפלדור 37, טל. 914328

על ימיו שהיר וישנו

שירי הגדוד הג ה 35 לרגבה.

ארגוסט 1931.

<u>צאנה הבנות</u>

צאנה, צאנה הבנות וראנה
חיילים במושבה
אל נא, אל נא תתיראנה
מבן חיל איש צבא .
צאנה...

<u>אנו נהיה הראשונים</u>

אנו נהיה הראשונים,
כה אמרנו אח אל אח,
אנו נהיה בין הבונים,
נט המיתר, נט אנך.

אנו הולכים, אנו באים,
יש עבודה,עד בלי די,
נטע עצים בין הסלעים,
גם בהר וגם בגיא.

אנו נסול את הכבישים
נחצוב צור לאבני גיר,
"הידד"- יענו הפטישים,
בשירנו את השיר.

<u>האמיני יום יבוא</u>

הירם אחות היא מלחמתנו
לכן רחוק אני מכאן,
תחוגי נא את פגישתנו
במטבחנו הקטן.
זה המקום שבחרתיהו,
מזגי-נא יין מלוא כוסית
ותדמי כי זה אני הוא,
יושב אתך כמו תמיד.
האמיני יום יבוא
טוב יהיה מבטיח לך,
לחבק אותך אבוא
והכל אשיח לך.

/ 2 /

<u>בת שבע</u>

עת אל ענן אמריא על כנף הרוח-
אני זוכר, בת שבע, רק אותך,
ועת עם ליל המטוס ינוע-
הוא לכוכב נשבע, כי לא ישכח.
גם אם רחקנו, הן אתך אנחנו,
בהפצצה בברד הכדורים,
את ברכתנו לך תמיד שלחנו,
גם המנוע זמר לך ירעים:
בת שבע, בת שבע,
הזמר הוא לך,
מדן עד באר שבע
אותך לא נשכח!
ממרום השמים,
לך זמר נשלח
נשתה נא"לחיים"
עם כל הפלמ"ח
בת שבע !

<u>איפה הן,הבחורות</u>

כשבגדודי היה חור והצבנו
את הזמן על ביצות וכבישים
לא היו התיכות בארצנו
אך היו-יא-חביבי-נשים
פזמון: אז איפה איפה הן
הבחורות ההן
עם הקוקו והסרפן
עם הטוריה והשבריה
למה כבר לא רואים אותן.
הן היו אז רוכבות כך ממעל
על סוסי אגודת "השומר"
אך היום הן, רוכבות על הבעל,
(וחמור זה כבר עסק אחר)
פזמון:....
הן טמנו בחזה פרבלום
וכמה רימונים לשעת אש
אך כיום מחשפים יש כאלה
שבקושי נכנס מה שיש.. פזמון:....
הן קראו על הגורן את פושקין
וקרעו את הלב גם בזמן
אך כיום זה שונה בפירוש-כי
הן מיד נגשות לעניין. פזמון.....

[illegible]

בבית חלומותי אשר בראש גבעה
תנור גדול אבנה ואש תמיד תבער
וחלונות שבעה וארובה גבוהה
בבית חלומותי אשר בראש גבעה,.

אני תנור גדול אבנה וארובה גדולה
בבית חלומותי שלי אשר אבנה בראש גבעה

אל בית חלומותי המסריד לבן,
הגפן תטפס יש אל הברסתן,
חרוב גם תאנה יהיו לי כמובן,
בבית חלומותי המסריד לבן

הגפן הטפס אלי יש מן הברסתן,
אל בית חלומותי שלי המסריד כולו לבן.

על בית חלומותי איני יודעת כלום,
ככל חלומותי אפל הוא וחתום,
ולי הוא מחכה בסבלנות אי שם
אולי בראש הרים, אולי על חוף הים.

אולי הוא בית חומה נטוש ונעזב,
אולי הוא צריף קטן, אולי מגדל שנהב,
דבר אחד עליו ידוע לי עכשיו-
יגור בו איש אחד אשר אותי יאהב

אולי הוא צריף קטן של עץ, אולי מגדל שנהב
אבל יגור בו איש אחד אשר אותי מאד יאהב.

הבו לבנים

הבו לבנים,
אין פנאי לעמוד אף רגע!
בנו, הבנאים,
אל נחד ואל יגע!
קיר אל קיר נרים,
לקראת מכשול ופגע.
כולנו נשיר המנון בנין ארצנו,
במקום חמרול יש לנו מחר,
ובעד כל קיר, בהנף בנייננו,
עתיד עמנו לנו שכר.
הבו, הבו לבנים,
כפר, מושב וקרת,
שירו זמר הבנים,
שיר בנין הכרך !

שיר הביטר ורזר

שורר, הביטר וראר,
מה גדול הירח הזה,
אש יוקדת בחזה
והמחרשה-שוב פולחת בשדה.

את מכוש, טוריה וקלשון,
התלהדו בסערה
ונדליקה שוב
שוב את האדמה
בשלהבת ירוקה !

עוד לא אהבתי די

באלה הידיים עוד לא בניתי כפר,
עוד לא מצאתי מים באמצע נמדבר,
עוד לא ציירתי פרח, עוד לא גיליתי איך,
איך תוביל אותי הדרך, ולאן אני הולך.
פזמון: אי... אי...
עוד לא אהבתי די
הרוח והשמש על פני.
אי..אי..
עוד לא אמרתי די
ואם לא, עכשיו
אימתי.

עוד לא שתלתי דשא, עוד לא הקמתי עיר,
עוד לא נטעתי כרם על כל גבעות הגיר,
עוד לא עשיתי ממש במו ידי
עוד לא הכל ניסיתי, עוד לא אהבתי די.
פזמון:...

עוד לא הקמתי שבט, עוד לא חברתי שיר
עוד לא ירד לי שלג באמצע הקציר,
אני עוד לא כתבתי את זכרונותי,
עוד לא בניתי את בית חלומותי.
פזמון:...

הוי, ארצי! מולדתי!

הוי, ארצי! מולדתי!
הר טרשים קרח.
עיר עלפה: שה וגדי.
זהב הדר שמח,
מנזרים, גל, מצבה,
כפות-טיט על בית,
מרשבה לא נושבה,
זית אצל זית.

ארץ! ארץ מורשה!
דקל רב-כפיים,
גדר-קו-צבר רשע,
נחל כמה המים.
ריח פרדסי אביב,
שיר פלצל גמלת,
חל-חולות לים סביב
צל שקמה נרפלת.

ארץ נחלת מדבר סיך!
קסם כוכבי לכת.
הבל זעם החמסין,
מלונה בשלכת.
כרם גפן נים לא נים,
תל חרבה נחרשת.
תכול לילות ויליל תנים
משאבה נוקשת.

הוי, הוי, ארץ חמדת לב!
השמיר השית,
בית סוד יתום בגב,
בשמים עיט.
ריח פרדסי אביב,
שיר צלצל גמלת
בים של אור טובע כל,
ועל פני כל תכלת.

שיר שמח

אם גם ראשנו שח, ועצב סובבנו-
הבה ונתלקח, מן השמחה שבנו.
הי, הי, הבה ונתמלא
שמחה, שמחה כמלוא העין,
הי, הי, שירו: עלה עלה,
עלה ובער היין!
הי, הי הי טירליי....

מלאו אסמינו בר

מלאו אסמינו בר וייקבנו יין
בתינו הומים מתינוקות,
ובהמתנו פורה,
הי!
מה עוד תבקשי מאתנו מכורה ואין -עדין?

היו זמנים

יבוא היום, ועוד תשב אל מול האח,
וגם הגב יהי כפוף כחטוטרת,
ותזכר אז בימיך בפלמ"ח,
ותספר על זאת אגב עשן מקטרת.
ומסביב ומסביב יש הטף.
ואשתך גם היא מופלגת השנים,
תזיל דמעה ותקנח את האף,
ותאנח: היו זמנים,היו זמנים!
הפו זמנים, אז במשלט ישננו,
היו זמנים,
לחמנו, ואהבנו, עכשיו דבר אין להכיר,-
על המשלט יושבת עיר
אולי בזכות אותם זמנים...

צ'יזבט

אני והסבתא ישבנו בצוותא,
ליד מדורה בחצר.
אני משתוקק לספור מרתק,
הסבתא צ'יזבט תספר.
ספרי נא ספרי, לי, איזו מעשיה,
על אותם הימים ועל מה שהיה,
והגזימי היטב סבתי,
איך אומרים בעברית- צ'זבטי!
הסבתא ספרה, איך בנגב שמרה
כשהיה עוד שומם ויבש,
עם סטן ורמון מול צבאות ההמון,
היא אמרה: נתגבר מעליש...
ספרי...
כשסבתא נזכרת, מיד מתפארת,
כיצד על כולם היא רכבה,
איך סבא אבנר, אחריה חזר,
וגילה לה תמיד אהבה...
ספרי...

שירת הנודד

הי, צינצינרני הדרך,
אבנים לבנבנות,
טוב לשוט- תרמיל על שכם,
אל בלי אן, הרחק לנדוד,
בין איילת למטלה,
שם עייפתי ואשב,
פרח חן לקטוף הפצתי
ונגעץ לי קוץ בלב.
הי צינצינרני...

אני מאמין

שחקי, שחקי על החלומות
זה אני החולם שח,
שחקי, כי באדם אאמין
כי עודני מאמין בך,

כי עוד נפשי דרור שואפת,
לא מכרתיהו לעגל פז,
כי עוד אאמין גם באדם,
גם ברוחו, רוח עז.

על כנפי הכסף

על כנפי הכסף רכובים
אבירי הרוח בעבים,
העזים והטובים
כבני רשף יגביהו עוף.
ובתוך שמים נקיים
זוהרים שבעת הרקיעים
ואנחנו ממריאים
מגולן ועד ים סוף.
נס הים ויסוב אחור
והנהר חרבה
טס אחי ופניו לאור
ודגלו עלי אהבה.
הטולם רגליו באדמה
אך ראשו בשמי המל חמה
טס אחי אל מול חמה
כבני רשף יגביהו עוף
הוא חולף כלהב החרמב
הוא כחץ שלוח ולוחש
הוא כותב מכתב של אש
מגולן ועד ים סוף.

שירו של אבא

אם בהר חצבת אבן
להקים בנין חדש.
לא לשוא אחי חצבת, לבנין חדש,
כי מן האבנים האלה יבנה מקדש.
יבנה, יבנה המקדש
יבנה המקדש

אם בהר נטעת ארז.
ארז במקום דרדר,
לא לשוא אחי נטעת, במקום דרדר,
כי מן הארזים האלה, יבנה ההר.
יבנה...

אם לא שרת לי שיר עדיין,
שירה לי מזמור חדש,
שהוא עתיק מיין
ומתוק מדבש
שיר שהוא כבן אלפיים ובכל יום חדש...
יבנה...

יש פרחים

הראית איזה יופי, שרעד ברוח סתו-
שדה זהב דעך באופל, והדליק נורות חצב.

הראית איזה אודם, שצעק למרחקים,
שדה דמים היה שם קודם, ועכשיו הוא שדה פרגים.
אל תקטוף, נערי, יש פרחים
שבני חלוף,
יש פרחים שעד אין סוף
נשארים במנגינה.
הראית מה השחיר שם? שדה קוצים הוא נערי,
שהיה עזוב בקיץ, ועכשיו הוא שדה חריש
אל תקטוף
הראית מה הלובן נערי, זה שדה ברכים,
דמעותיו הפכו לאבן, אבניו הפכו פרחים..

יש לי חג

כשתאלם תרועת הפסטיבלים, ילבלבו שירי אהבתי,
אני יכול לשמוח איך שבא לי
וזהו זה החג האמיתי
יש לי חג יום חג
יש לי חג יום יום
ישלי יום חג - הללויה!
התינוקות פתאם יודעים ללכת
ובני השש יודעים פתאם לקרא
והאופה אופה לי את הלחם -וזהו החג בהדרו
הללויה בגלל דברים כאלה, הללויה אני עדיין שר
הללויה יום יום ואיזה פלא -הללויה לחג שלא נגמר
יש לי חג...